

РЕШЕНИЕ

№ 715

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8537** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.Образувано е по касационна жалба на Б. Р. Д., ЕГН: [ЕГН] против Решение № 162748 от 28.07.2020 г., постановено по наказателно с административен характер дело № 2714/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № -НП-00050/22.01.2020 г., издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ/, с което за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /ЗПКОНПИ/, на касационния жалбоподател е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева на основание чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ.

В открито съдебно заседание касаторът Б. Р. Д., редовно призован – явява се лично. В касационна жалба твърди, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че е спазил разпоредбите на ЗПКОНПИ, като е подал съответната декларация в срок и не е извършил нарушение на закона. Претендира се и маловажност на решението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Иска решението на СРС да се отмени,

както и потвърденото с него НП. Представя писмени бележки, не претендира присъждането на разноски в касационното производство.

Ответникът по касационната жалба – Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, редовно призован, представлява се от юрк. А. с пълномощно. Процесуалният представител на ответника оспорва касационната жалба, моли да се отхвърли същата и да се потвърди първоинстанционното решение като правилно и обосновано.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, представлява се от прокурор К.. Прокурор К. дава заключение касационната жалба да бъде уважена. Излага съображения, че декларацията съгласно чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ дори да е подадена пред некомпетентен орган, следва последният да я препрати на компетентен такъв.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд – София град, XXIII касационен състав, намира за жалбата за **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства, като е изложил изключително пространни и задълбочени мотиви. Изложените мотиви и направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда, освен в частта им за приложението на чл. 28 от ЗАНН спрямо конкретния случай и квалифицирането на деянието не като маловажен случай, като само последните следва да бъдат обсъдени.

Правилно административнонаказващият орган е посочил, че лицето Б. Д. е нарушил разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ. Декларацията по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ вменява в задължение декларация за имущество и интереси да се подава ежегодно до 15 май - за предходната календарна година, а разпоредбата на чл. 35, ал. 1, т. 2 от същия закон конкретизира вида на декларацията. В процесния случай безспорно се установява, че за касатора Д. като задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 43 от ЗПКОНПИ е възникнало задължение до 15.05.2019 г. да подаде декларацията. От събраните по делото доказателства се установи, че жалбоподателят е подал процесната декларация със закъснение на 28.06.2019 г. до компетентния орган КПКОНПИ. Установи се още и че същият е подал същата декларация за имущество и интереси на 08.05.2019 г. до органа по назначаването Изпълнителна агенция за насърчаване на малките и средни предприятия /ИАНМСП/, която е отразена с вх. № 93-00-132 на ИАНМСП. С подаването на същата до ИАНМСП не може да се приеме, че е спазен законът, тъй като задължението не е надлежно изпълнено. В този смисъл, безспорно е налице извършено от формална страна нарушение на разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, което е обявено за административно нарушение и подлежи на санкциониране съгласно разпоредбата на чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ.

Настоящият съдебен състав приема, че независимо, че административното нарушение, за извършването на което е издадено НП № -НП-00050 от 22.01.2020 г., е формално по своя характер и за съставомерността му не е необходимо настъпване на вредни последици, случаят е маловажен. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. Предвид характера на нарушението, извършването му по непредпазливост като форма на вина, без целенасочено укриване на обстоятелство, подлежащо на деклариране, предвид това, че Б. Д. е подал декларацията на 08.05.2019 г. в ИАНМСП, от където са имали задължение да я препратят на надлежния орган, до който е била адресирана, но поради неизвестни причини това не е било сторено, степента на обществената му опасност е по-ниска от тази на обичайните случаи на нарушения по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ. В процесния случай налагането на административно наказание – „глоба“ по чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ, дори и в минималния размер от 1000 лева, е прекомерно тежко за изпълнение на задължението и не би отговорило на целите заложи в чл. 12 от ЗАНН. Преценката за маловажност на случая подлежи на съдебен контрол. В случая предпоставките на чл. 28, б. „а“ ЗАНН са били налице, но административнонаказващият орган не го е приложил и на това основание неправилно е потвърдено наказателното постановление от въззивния съд. Съгласно Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по тълк. н. д. № 1/2005 г. на ОСНК - ВКС, когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28, б. „а“ от ЗАНН са налице, но административнонаказващият орган не ги е приложил, това е основание за отмяна на НП, като в този случай преценката на съда е преценка за законосъобразност. Като е достигнал до извод, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

Пред касационната инстанция страните не са претендирали заплащането на направени разноски, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения, настоящият касационен състав, намира, че оспореното решение е неправилно и следва да бъде отменено. Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град, XXIII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 162748 от 28.07.2020 г., постановено по наказателно с административен характер дело № 2714/2020 г. по описа на Софийски районен съд,

Наказателно отделение, 99-и състав

и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление /НП/ № -НП-00050/22.01.2020 г., издадено от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ/, с което за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /ЗПКОНПИ/, на Б. Р. Д., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева на основание чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ, като незаконосъобразно.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1 2.

Особено мнение на председателя на състава съдия Доброслав Руков:

Не съм съгласен с изводите на останалата част от съдебния състав по следните съображения.

В разглеждания казус се касае за наложена „глоба“ на основание чл. 173, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество за неизпълнение на законово задължение – неподаване на декларация в определения от закона срок.

В конкретния случай се касае за формално нарушение, за което законът не изисква настъпването на никакви вредни последици.

В чл. 173, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество е предвидено, че лице, заемащо висша публична длъжност, което не подаде декларация по този закон в срок, се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000 лв.

Посоченото наказание, изразяващо се в засягането на имуществената сфера на сочения за нарушител, е със значителен размер в сравнение с повечето наказания, предвидени в други закони. Очевидно волята на държавата е насочена, не само към това да предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред, но най-вече към въздействие и предупреждение на други лица да не вършат подобни нарушения, предвид на значимостта на засегнатите, посредством

нарушението елементи от реда на държавно управление. В случая е важна същността на засегнатите с противоправното деяние обществени отношения. Касае се задължения, чрез изпълнението, на които се постига осветляването на придобитите имуществва от лицата, заемащи висши държавни длъжности, съответно поставянето им в конфликт на интереси при или по повод на изпълняваната от тях служебна дейност. Целта на законодателя безспорно е насочена към това да се повиши доверието на гражданското общество в държавните органи и институции.

По отношение на довода, че декларацията е подадена в срок, но не пред надлежен орган, считам, че същото е неоснователен, защото според чл. 35, ал. 1, т. 2 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, лицата, заемащи висши публични длъжности (каквото безспорно се явява касаторът), подават декларации за имущество и интереси, като в ал. 2 от закона е посочено, че това става пред Комисията. Нито в този закон, нито в някой от подзаконовите нормативни актове по прилагането му е предвидено, че при подаване на декларацията пред ненадлежен орган, в случая Изпълнителната агенция за насърчаване на малки и средни предприятия, този орган е длъжен да я препрати на Комисията. Касаторът е следвало да съобрази поведението си с ясно предписаните му от закона задължения и да ги изпълни точно и коректно.

Във връзка с изложеното, считам, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.